

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiesz

Protokolant: Małgorzata Posłuszna

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej Pawła Hejmeja

po rozpoznaniu dnia 23 czerwca 2015 roku , 06 sierpnia 2015 roku , 15 września 2015 roku , 29 października 2015 roku sprawy karnej

Z. K.

urodzonego (...) w S.

syna J. i J. z domu B.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B. , woj. (...) , wypowiadał w stosunku do J. S. groźby pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę , że zostaną spełnione,-

to jest o czyn z art. 190§1 kk

II. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B., woj. (...) , wypowiadał w stosunku do T. Ż. groźby pozbawienia życia , zniszczenia jego mienia – drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. (...), które wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,-

to jest o czyn z art. 190§1 kk

III. w dniu 29 grudnia 2014 w B. , woj. (...) , znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe J. S.,-

to jest o czyn z art. 216 §1 kk

IV. w dniu 29 grudnia 2014 roku w B. , woj. (...) znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe T. Ż.,-

to jest o czyn z art. 216§1kk

I. oskarżonego Z. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku i po przyjęciu , iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 190§1kk za czyny te na podstawie art. 190§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierza mu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,-

II. oskarżonego Z. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt III i IV części wstępnej wyroku i po przyjęciu , iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art.216§1kk za czyny te na podstawie art. 216§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk w zw. z art. 35§1kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,-

III. na podstawie art. 91§2kk w zw. z art. 87§1kk łączy kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt I i II wyroku i wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,-

IV. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat ,-

V. na podstawie art. 73§1kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora,-

VI. na podstawie art. 72§1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi T. Ż. i J. S.,-

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. B. kwotę 723, 24 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,-

VIII. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zalicza na rachunek Skarbu Państwa .

o.a. UZASADNIENIE

o.b. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony Z. K. zamieszkuje w B. w wielorodzinnym budynku przy ulicy (...), na strychu budynku. W tym samym budynku na piętrze samotnie zamieszkuje pokrzywdzony T. Ż., którego często odwiedza siostra J. S.. Oskarżony jest osobą bardzo konfliktową, postrzeganą przez najbliższych sąsiadów, jako osoba nieprzewidywalna, agresywna, atakująca sąsiadów bez powodu, szukająca zwady i skłócona z najbliższym środowiskiem.

Od kiedy oskarżony wprowadził się do kamienicy na Ul. (...), jest skonfliktowany ze swym najbliższym sąsiadem T. Ż., który użala się na nękanie go przez oskarżonego i jego żonę nocnymi hałasami, atakowanie bez powodu, wyzwiska, pukanie do drzwi, czy zaczepki. W związku z takim zachowaniem oskarżonego pokrzywdzony jest zastraszonej, znerwicowany, unika spotkań ze Z. K.. T. Ż. szukał pomocy w sprawie zachowań sąsiada u dzielnicowego i po tym, zgłoszeniu dzielnicowy z KP B. przeprowadzał rozmowę z oskarżonym, wzywając go do właściwego zachowania wobec sąsiada.

Dowód: zeznania świadków

J. S., k.4,76-77

T. Ż., k.6-7,77

R. O., k.12,117

M. K. (1), k.13,108-109

J. M., k.16,109

R. C., k.18,108

M. K. (2), k.19

D. O., k.20,109

Częściowo zeznania świadka

M. K. (3), k.14,86

W dniu 29 grudnia 2014 roku J. S. od administratorki budynku przy ul.(...) uzyskała informację, że państwo K. dzwoniли do burmistrz miasta B. w sprawie wywozu szamba tego budynku. Około godziny 15.00 J. S. wraz z bratem T. Ż. wracali do jego miejsca zamieszkania i przed budynkiem spotkali M. K. (3). J. S. zapytała żonę oskarżonego, czego dokładnie dotyczył telefon w sprawie szamba, na co ta odpowiedziała, aby pytać o to jej męża i po tej wymianie zdać pokrzywdzeni udali się do mieszkania T. Ż.. Kiedy oboje byli już w mieszkaniu, usłyszeli kopanie w drzwi wejściowe. W drzwi kopał oskarżony Z. K. i kiedy pokrzywdzony otworzył zapytał o jego siostrę J. S.. Kiedy J. S. pokazała się oskarżonemu w przedpokoju ten zaczął ją wyzywać „kur...., szmato, nie będziesz wyzywać mojej żony, upierdol.... ci łeb przy samej dupie” (k.4) Widząc agresję oskarżonego, a także stan nietrzeźwości w jakim się znajdował, T. Ż. starał się zamknąć drzwi wejściowe, jednak Z. K. wsadził nogę między drzwi a futrynę uniemożliwiając ich zamknięcie, grożąc jednocześnie, że wyrwie te drzwi z zawiasów i zostawi je na korytarzu. Po chwili T. Ż. zdołał jednak zamknąć drzwi, a oskarżony nadal kopał w drzwi, wyzywał oboje pokrzywdzonych wulgarnymi słowami, zaś T. Ż. zagroził, że jak wyjdzie do piwnicy po węgiel, to już nie wyjdzie stamtąd żywy. W związku z powyższym pokrzywdzony wezwał na interwencję Policję i do przyjazdu Policji, oskarżony cały czas przebywał na korytarzu pod drzwiami pokrzywdzonych.

Dowód: zeznania świadków

J. S., k. 4,76-77

T. Ż., k. 6-7,77

Kiedy na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji R. M. i A. S., zastali oskarżonego na korytarzu budynku, Z. K. w dalszym ciągu był agresywny nie tylko do pokrzywdzonych, ale i do interweniujących funkcjonariuszy Policji. Oskarżony w obecności Policjantów nadal nazywał J. S. „kur..” a T. Ż. groził zniszczeniem drzwi do jego mieszkania, jeśli jego siostra nie opuści tego domu.

Dowód: zeznania świadków

J. S., k. 4,76-77

T. Ż., k. 6-7,77

R. M., k.13,132

A. S., k.28,117

Oskarżony Z. K. był dotychczas karany za czyn z art. 178a§2 kk, utrzymuje się z prac dorywczych, na utrzymaniu ma żonę.

Dowód: karta karna k.123

dane osobopoznawcze, k.76

Oskarżony Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień. Składając wyjaśnienia przed Sądem oskarżony podał, iż jest skonfliktowany z T. Ż. i jego siostrą od 2000 roku, przyznał, że w dniu 29 grudnia 2014 roku doszło do zdarzenia, podczas którego znieważył J. S., ale tylko dlatego, iż ona wcześniej znieważyła jego żonę, nie wypowiedział natomiast żadnych gróźb. Oskarżony wskazał również, iż poza interweniującymi Policjantami, nie było żadnych świadków zdarzenia, a wszyscy pozostali świadkowie przesłuchani w sprawie są „lewi”.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wina oskarżonego, jak i okoliczności popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Uznając winę oskarżonego, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonych J. S. i T. Ż.. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków funkcjonariuszy Policji A. S., R. O. i R. M., a także wiarygodnych zeznaniach świadków – sąsiadów stron tego postępowania: M. K. (1), J. M., R. C., M. K. (2), D. O..

Wskazać należy, iż świadkami zajścia w dniu 29 grudnia 2014 roku były wyłącznie strony tego postępowania, żona oskarżonego, oraz interweniujący Policjanci A. S. i R. M.. Zeznania pozostałych świadków, a więc sąsiadów i dzielnicowego R. O. potwierdzają jedynie, iż strony do lat pozostają w konflikcie, a osobą odpowiedzialną za ten konflikt jest oskarżony i jego żona. Ci zupełnie bezstronni świadkowie potwierdzili zgodnie i jednoznacznie, iż to oskarżony jest osobą niezwykle konfliktową, agresywną, nieobliczalną, pozostającą w konflikcie ze wszystkimi najbliższymi oraz dalszymi sąsiadami. Z relacji świadków M. K. (1), J. M., R. C., M. K. (2), D. O. wynika jasno, iż T. Ż. jest osobą spokojną, pomocną, życzliwą, a zarazem zastraszoną przez oskarżonego, schorowaną i znerwicowaną. Wszyscy sąsiedzi, a również dzielnicowy – jednym głosem – potwierdzali, iż T. Ż. żalił się na oskarżonego, na nękanie, atakowanie, ublizanie, drobne, ale niezwykle uciążliwe złośliwości. Relacje tych świadków, w sposób oczywisty, nie przyczyniły się do dokonania przez Sąd ustaleń przebiegu zdarzenia z dnia 29 grudnia 2014 roku, pozwoliły jednak na uwiarygodnienie zeznań T. Ż. i jego siostry, którzy opisywali zachowanie Z. K. dokładnie w taki sposób.

Podkreślić należy, iż okolicznością wynikającą z zeznań pokrzywdzonych, a także samego oskarżonego i jego żony, wynika bezspornie, iż do zdarzenia doszło w dniu 29 grudnia 2014 roku. Sam oskarżony podał również, iż znieważył tego dnia J. S., ale tylko dlatego, że ona wcześniej znieważyła jego żonę. Istotnie, z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań jego żony M. K. (3) wynika, iż J. S. zaczepiła M. K. (3) i wyzywała ją wulgarnymi słowami. W ocenie Sądu te relacje są w pełni niewiarygodne. W ocenie Sądu jest to jedynie próba wytłumaczenia zupełnie nieracjonalnego zachowania oskarżonego, jego nieuzasadnionej złośliwości i agresji w stosunku do pokrzywdzonych. Dostrzec należy przede wszystkim kontekst przedmiotowej sprawy, a wynikający z wiarygodnych relacji sąsiadów, z których wynika, iż T. Ż. był w tym konflikcie sąsiedzkim osobą zastraszoną, atakowaną, unikającą konfrontacji z oskarżonym i szukająca pomocy w organach ścigania. Trudno przyjąć, aby w takiej sytuacji pokrzywdzony, czy też jego siostra zdecydowali się na atakowanie M. K. (3), w szczególności, iż nie istniał żaden powód takiej sytuacji, a J. S. starała się wyłącznie ustalić powód interwencji u pani burmistrz miasta. Dodatkowo jedynymi osobami, które opisują ewentualne wyzwiska ze strony pokrzywdzonej jest oskarżony i jego żona, natomiast agresywne zachowanie Z. K. wobec pokrzywdzonych w dniu 29 grudnia 2014 roku opisują nie tylko pokrzywdzeni, ale i interweniujący funkcjonariusze Policji A. S. i R. M.. Oskarżony nawet w ich obecności nadal wyzywał pokrzywdzonych wulgarnymi słowami, powtarzał groźby zniszczenia drzwi, a uspokoił się dopiero słysząc zapowiedź zatrzymania do wytrzeźwienia.

Odnosząc się do zeznań wyżej wskazanych, interweniujących funkcjonariuszy Policji, których zeznania Sąd uznał za wiarygodne, wskazać należy, iż są oni funkcjonariuszami wykonującymi jedynie swoje obowiązki służbowe i relacjonującymi rutynowo wykonywane przez siebie czynności. W szczególności wykluczyć należy, aby którykolwiek z funkcjonariuszy Policji starał się bezpodstawnie obciążać oskarżonego, w szczególności z uwagi na fakt, iż oskarżony również w stosunku do nich zachowywał się niewłaściwie. Ponieważ ta relacja była zgodna z relacją pokrzywdzonych, Sąd uznał za wiarygodne relacje J. S. i T. Ż., odmawiając wiarygodności oskarżonemu i jego żonie.

Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż pokrzywdzeni zeznawali, iż oskarżony wyrażał w ich obecności wprost brak jakiegokolwiek respektu dla funkcjonariuszy Policji i organów ścigania, co potwierdził swym zachowaniem podczas postępowania przed Sądem, kiedy to nawet w obecności Sądu krzyczał na S. rozpraw, przerywał zeznania pokrzywdzonemu i zmuszał Sąd do przywoływania go do zachowania spokoju. Przekonuje to Sąd, iż oskarżony nie do końca panuje nad swoimi emocjami i potrafi zachować się w sposób opisywany przez pokrzywdzonych.

Podkreślić również należy, iż z zeznań obojga pokrzywdzonych wynika, iż obawiają się spełnienia gróźb wypowiedzianych przez oskarżonego i uznać należy, iż nie są to subiektywne odczucia. Przede wszystkim oboje pokrzywdzeni argumentowali, iż oskarżony groził im już wcześniej wielokrotnie, odbywał karę pozbawienia wolności

za groźby, a nadto jest agresywny i agresji tej nie potrafi powstrzymać nawet w obecności funkcjonariuszy Policji, co przekonuje Sąd, iż poczucie zagrożenia u pokrzywdzonych jest w pełni uzasadnione.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 190§1 kk, groził bowiem obojgu pokrzywdzonym pozbawieniem życia, a nadto T. Ź. zniszczeniem mienia, a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Nadto oskarżony wyzywał oboje pokrzywdzonych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, co wyczerpuje znamiona czynów z art. 216§1 kk. Wyżej wskazanych czynów oskarżony dopuścił się w krótkich dostęпах czasu, w podobny sposób, zatem w przypadku obu czynów z art. 190§1 kk i art. 216§1 kk Sąd przyjął, iż stanowiły one ciągi przestępstw w rozumieniu art.91§1 kk

Uznając oskarżonego winnym popełnienia obu ciągów przestępstw Sąd wymierzył mu odpowiednio kary:

- za czyny z art. 190§1 k.k. na podstawie art.190§1 k.k. w zw. z art.91§1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,-
- za czyny z art.216§1 k.k. na podstawie art.216§1 k.k. w zw. z art.91§1 k.k. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk w zw. z art. 35§1kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Następnie tak wymierzone kary Sąd na podstawie art.91§2 k.k. i art.87§1 k.k. połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu kary we wskazanym wyżej wymiarze, Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary, w szczególności właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową karalność, a przede wszystkim zasady indywidualizacji kary. Sąd rozważył przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów wyrażający się działaniem oskarżonego w zasadzie bez powodu, w sposób szczególnie utrudniający życie codzienne sąsiadom, wrażliwość lekceważenie wszelkich zasad sąsiedzkiego współżycia, a także działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu.

Mimo dotychczasowej postawy oskarżonego, karanego za przestępstwa, a także wyraźnie lekceważącego obowiązujące zasady, jak również organy ścigania, Sąd uznał, iż na podstawie art. 69 §1 i 2 kk w zw. z art. 70 §1 k.k. należy dać oskarżonemu szansę zmiany swojego postępowania i zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na dwa lata, zobowiązując jednocześnie oskarżonego na podstawie art.72§1 pkt 7a k.k. do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi T. Ź. i J. S., a nadto w okresie próby Sąd na podstawie art.73§1 k.k. poddał oskarżonego dozorowi kuratora. Zdaniem Sądu orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w połączeniu z orzeczonymi obowiązkami, będzie wobec Z. K. wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Podkreślić należy, iż oprócz czynów, których dopuścił się oskarżony największą uciążliwością dla pokrzywdzonych jest codzienne, niewłaściwe zachowanie oskarżonego wobec nich i w ocenie Sądu nakaz powstrzymywania się od kontaktów z nimi, w połączeniu z nadzorem kuratora, będzie dla pokrzywdzonych najbardziej istotnym środkiem probacyjnym, pozwalającym na powściągnięcie agresji oskarżonego wobec nich.

Na podstawie §2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z §14 ust.2 pkt 3 i §16 wyżej wskazanego rozporządzenia, obliczając należne adwokatowi wynagrodzenie stosownie do wskazanych w wyżej wskazanych przepisach stawek minimalnych.

Mając na względzie sytuację materialną oskarżonego, a w zasadzie brak dochodów Sąd stosownie do treści art. 624§1 kpk w zw. z art. 17 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. – o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983.Nr 49 poz.233 z późn.zm) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty.